

BIULETYN ANTY-KOMUNISTYCZNY

WYCHODZI RAZ NA TYDZIEŃ

Redakcja i Administracja:

Warszawa IV, ul. Walecznych 19 m.8

Telefon

P.K.O. 1239

Warszawa BAK

Rok II

Warszawa, dnia 5. lutego 1937 r.

Nr. 7

Adres: WARSZAWA I

Nowy Świat 23/25 m.15

Tel. 309-74 pp. 10.35-20

Konto PKO 1.239

Wiadomości z Polski
i ze świata

PROPAGANDA KOMUNIZMU NA KONGRESIE PPS-u

"Dziennik Popularny", którego oblicze przestało już być zagat-
kowe dla całego niemal społeczeństwa polskiego, przynosi w nu-
merze z dnia 1. lutego entuzjastyczne sprawozdanie z Kongresu
PPS-u w Radomiu.

Między innymi, podane jest obszernie streszczenie przemówienia
delegata francuskiej partii socjalistycznej, deputowanego i
przewodniczącego Komisji Spraw Zagranicznych Izby Deputowanych
- p. Jean Lanquet'a.

Otóż między innymi, oklepanymi już frazesami, mówca wygłosił
pochwalną tyradę na cześć demokratyzacji ZSRR, którą "Dziennik
Popularny" streścił w sposób następujący: "W Rosji Sowieckiej
demokracja wybiła się na plan pierwszy".

Jeśli słowa te zestawimy z ciągłymi twierdzeniami o braku
wolności w Polsce i faszyzacji kraju, oraz o wynikającej z te-
go nędzy mas robotniczych, to sens staje się jasny.

Tembardziej, że wiemy, iż faktyczna sytuacja w ZSRR /z proce-
sami - monstre i masowymi mordami/, dokładnie znana jest posz-
czególnym mówcom. Wiedzą też, że żaden kraj faszystowski nie
pozwoliłby na wygłaszanie tego rodzaju mów.

Zapytujemy więc: dla czyjego dobra te pochwały ZSRR ? /BAK/

"W SZPONACH OBCEJ AGENTURY"

W Brześciu n/B ukazała się broszura Jakóba Strelczuka p.t.
"W szponach obcej agentury". Autor, nim w psychice jego zaszyły
przemiany w duchu narodowo-państwowym, pełnił przez szereg
lat różne odpowiedzialne funkcje w Komunistycznej Partii Pol-
ski.

Książeczka dekonspiruje podstępne metody wciągania młodych
ludzi do antypaństwowej roboty. Ci zresztą są jedynymi entuzja-
stami bezinteresownymi. Bowiem kierownicy akcji komunistycznej,
to panowie bardzo dobrze ubrani, zarabiający na swej "idei"
pensje ministerjalne. Tytuł broszury wyjaśnia, skąd te pienią-
dze płyną.

Broszura jest ostrzeżeniem dla wszystkich, których komuna pra-
gnie uchwycić w swe szpony. Ci bowiem, którzy pragnęliby póź-
niej uwolnić się ze zbrodniczych pęt - narażeni są na zemstę.

/BAK/

Wiadomości z Z.S.S.R.

WYCHOWANIE MŁODZIEŻY W ZSSR.

Jak tyle innych dziedzin życia sowieckiego, metody wychowawcze, praktykowane w ZSSR stanowią dla wielu ludzi prawdziwą zagadkę. Propaganda po mistrzowsku prowadzona, zarówno wewnątrz, jak i przede wszystkim na zewnątrz państwa sowieckiego, potrafiła działać tak sugestyjnie, że "płomykami" swemi ogarniać rozpoczęła i pewne sfery wychowawcze a nawet i młodzież u nas.

Ażeby tej szkodliwej propagandzie na której prowadzenie w Polsce, zwrócona jest najbaczniejsza uwaga Kominternu, skutecznie przeciwdziałać, przytoczmy dziś szereg przykładów zaczerpniętych z prasy sowieckiej, z których można się niezbitnie przekonać, jakie są istotnie, i jakie wydają rezultaty sowieckie metody wychowawcze.

Smutny bohater pierwszego przykładu: /Prawda Nr. 354/ Mikołaj Samochin, lat 11, ojciec nieznany, matka zajęta cały dzień poza domem, zmuszona pozostawić dziecko wyłącznie na opiece otoczenia i szkoły. Dziecko jest zdolne, ale pozbawione rodzicielskiej opieki; rozwija w sobie złe skłonności. Wszelkie prośby matki kierowane do szkoły o pomoc, spotykają się z niezmienną obojętnością i odpowiedzią, że "do zadań nauczycieli nie należy wychowywanie".

Rezultaty nie każą długo czekać na siebie. Samochin zabija 6-letniego chłopca strzelając mu dla żartów w oko z procu.

Przytoczony przykład nie jest oderwany. Już w następnym numerze "Prawdy" /355/ czytamy: "Podczas pauzy, jeden z uczniów 71 szkoły w Moskwie, przebił nożem kolegę."

W swoim czasie, w gmachu Komisariatu Ludowego Oświaty, został uroczystie otwarty Teatr dla dzieci. Czytaliśmy o tem entuzjastyczne wzmianki i w pewnym odłamie polskiej prasy, z zachwytem notującym wszelkie osiągnięcia Moskwy na polu wychowawczym. Nie brakło i fotografii przedstawiających grupy roześmianych, zadowolonych dzieciaków.

A rzeczywistość?

Teatr istotnie zdobył sobie w krótkim czasie niesłychaną popularność, ale trochę w innym rodzaju, niż to jest przyjęte na "zgniłym zachodzie".

Bilans wypadków, jakie miały miejsce w tym "wzorowym teatrze" w ciągu jednego dnia podaje "Prawda" zupełnie szczegółowo. Cytujemy: 12-letni Władimir Below rzucił się z nożem na 14-letniego kolegę, za odmowę zwrotu kart do gry.

14-letni Borys Popichin, zatruł się alkoholem, musiano wezwać pogotowie.

12-letnia Wiera Filatowa uprawiała jawnie rozpustę.

13-letnią Ninę Ogłodinę musiano wyprowadzić z sali z powodu rozydrzenia, jakie szerzyła.

Jak na 1 /!/ dzień w teatrze /!/ bilans wcale niezgorszy. Jakże niesamowicie przy takich stosunkach muszą brzmieć dla nas słowa wypowiedziane na VIII Kongresie Sowietów, przez Zdanowa:

"Wspaniali ludzie wyrosną kiedyś z naszych dzieci".

WARUNKI ŻYCIA W ZSRR.

Zarobek robotnika sowieckiego wynosi miesięcznie 150 rubli /Izwiestia - 12.I/Oznacza to, że według cen określonych Dekretem z dnia 25.IX.35r., rodzina sowiecka może za ten zarobek nabyć 88 kg chleba, albo 30 kg cukru. Dla naszych więc stosunków, wygrozdzenie 150 rubli równa 30 zł.

Spożycie mięsa w ZSRR wynosiło w roku 1929 33 kg na osobę /Sowietskaja Torgowla - 10.I.30r./, obecnie zaś wyraża się cyfrą 10 kg rocznie /Izwiestia 10.XII./

Na obecnym terenie ZSRR, pogłowie nierogacizny w 1913 roku wynosiło 230 milionów sztuk, zaś w roku 1935 spadło do 130 milionów sztuk, a więc prawie o połowę.

Podając te dane, oparte na podstawie dokumentów sowieckich, wstrzymujemy się od wszelkiej krytyki ustroju sowieckiego i jego zdobyczy. /BAK/

CO SIĘ DZIEJE W ZSRR?

Nasz informator donosi z Moskwy: Co się dzieje obecnie w ZSRR i jakie przemiany zachodzą w sytuacji wewnętrznej Związku, jest tematem dociekań całej prasy światowej. Niestety, wnioski pochopnie wyciągane nie odpowiadają rzeczywistości.

Ostatnio odbywające się "ulegalizowane samosady" - bo trudno inaczej nazwać wyroki sowieckie oparte jedynie na ...pokajaniu podsądnych i przyznaniu się do wszystkich zarzucanych i niezarzucanych zbrodni - bez sprawdzenia nawet czy w istocie miały miejsce - są wprawdzie obliczone na efekt wewnętrzny i zewnętrzny, ale w innym zupełnie kierunku niż poprzednie tego rodzaju inscenizacje.

Otóż ZSRR jest obecnie podminowane ścieraniem się różnych silnych grup i koterji, walczących już dziś o spuściznę po Stalinie, którego "odejście" bliskie jest tu spodziewane.

Narazie zwycięski Stalin nie chce przyznać się do faktycznego stanu, dlatego też z jednej strony zwalcza ostro wszelkie elementy sobie wrogie z drugiej - za pośrednictwem czynników uległych prowadzi nie przebierając w środkach propagandę swej osoby.

W procesach zaś - podczas których i prokuratorowi i podsądnym trudno jest przyznać się do prawdziwego przedmiotu rozprawy - wszystko odbywa się na rachunek ... Trockiego, czwartej międzynarodówki, policji wszystkich krajów i t.d.

Osoby dobrze orientujące się w sytuacji wewnętrznej Związku przewidują, iż w najbliższych miesiącach ZSRR przejdzie głębokie wstrząsy wewnętrzne, które mogą odbić się nie tylko na pręgnię politycznym, lecz również i na wielkości terytorium. /BAK/

KPINY Z WYSIŁKOW ROBOTNICZYCH.

"Prawda" z 18.IV.36 roku przynosi wiadomość, która wygląda na kpiny: Stachanowiec zapytuje dlaczego jego zarobek jest ten sam choć więcej produkuje. Obiecywano mu wyższe dochody. Odpowiedź urzędowa brzmi: produkujesz więcej, więc zarabiasz, więc stosowane są niższe stawki. Rozbrajające! /BAK/

W I E Z I E N I E N A R O D O W/JAK SOWIETY ROZWIĄZUJĄ PROBLEMATYKĘ NARODOWOŚCIOWĄ./

Zachodnioeuropejska opinia publiczna dotychczas o sprawach narodowościowych w ZSSR ma wyobrażenie bądź wypaczone, bądź wręcz nieprawidłowe. Tak samo jak w wypadku spraw rolnych /wzgl. "rewolucji agrarnej"/, którą rządy sowieckie rzekomo rozwiązały, istnieje przekonanie, że ustroj sowiecki, w myśl jakichś bliżej nieokreślonych "wskazań Lenina", nie tylko doprowadził do racjonalnego ułożenia współżycia licznych narodowości b. Rosji, lecz zapewnił wolność rozwoju kulturalnego tych narodowości i nawet powołał do życia narodowego najbardziej zacofane ludy rosyjskiego "więzienia narodów". Nie posiadając kwalifikacji do zabrania głosu w sprawach dotyczących bardziej egzotycznych narodowości ZSSR, chcemy się zastanowić nad losem tych narodów słowiańskich, których położenie w ZSSR nie jest dla nas obojętne. Są to przede wszystkim Ukraińcy i Białorusini. Dzięki celowo kompromitującej propagandzie sowieckiej, dzięki lansowaniu wybitnie prowokacyjnej terminologii w rodzaju sowieckiej "ukrainizacji" wzgl. "białorutenizacji" - utarło się pojęcie, że to właśnie rządy sowieckie "dały" bardzo dużo narodom ukraińskiemu i białoruskiemu, a nawet niemal powołały je w ogóle do życia.

Otóż wypada tu stwierdzić, że z upadkiem w 1917r. imperium rosyjskiego wraz z innymi narodami b. Rosji naród ukraiński w większym stopniu, białorusini - w mniejszym - od razu zabrały się do organizacji swego samodzielnego życia narodowego. Już w marcu 1917 r. w Kijowie powstaje t. zw. Ukraińska Centralna Rada z Sekretariatem Generalnym - zawiązkiem rządu Państwa Ukraińskiego, które zostało proklamowane w formie republiki dn. 20. XI. 1917r. a odseparowane od Rosji dn. 22. I. 1918r. Nieco później zgłaszają także Białorusini swą Białoruską Republikę, która, niestety trwała tylko niecały rok, gdyż już na początku 1919 roku Sowiety przemianowali ją na Republikę Sowiecką. Pierwsza inwazja Sowiecko-rosyjska na Ukrainie odbyła się w końcu 1917r. i początku 1918r. kiedy to pod ogólnym kierownictwem b. kapitana saperów Antonowa /vel Owsiejnki/ i pod bezpośrednim dowództwem podpułkownika żandarmerii carskiej /wówczas już "komunisty"/ Michaiła Murawjewa nadciągnęła z północy na Ukrainę t. zw. "gwardia czerwona" bolszewicka. Kilkutygodniową okupację stolicy Ukrainy, oraz kilku większych miast, cechowały masowe masakry inteligencji ukraińskiej, przede wszystkim zaś - oficerów. Lecz z pomocą wojsk niemieckich oraz improwizowanych oddziałów wojska własnego udało się rządowi ukraińskiemu oczyścić od nawały bolszewickiej terytorium Ukrainy i dalej rozbudowywać odrodzoną państwowość, nienawistną dla Rosji wszelkiego zabarwienia. To też następstwem intryg reakcyjnej emigracji rosyjskiej, która niszcząc państwowość ukraińską usiłowała stworzyć z Ukrainy swą Wendeę, oraz wywołanej podpolnej działalności bolszewickiej i "ludowofrontowej" doprowadzono do wznowienia w końcu 1918r. nierównej wojny ukraińsko-rosyjskiej, ewakuacji stolicy i okupacji Lewobrzeża, oraz południa przez czerwone /sowieckie/ a także białe /Dienikina/ wojska rosyjskie. W tych oto warunkach, nie mając żadnej pomocy ze strony państw zachodnioeuropejskich, potrafiła armia ukraińska walczyć samodzielnie przez cały rok 1919 aż do kwietnia 1920 r. kiedy to została zawarta konwencja wojskowa polsko-ukraińska między wodzami Petlurą a Piłsudskim, co dało możliwość armii ukraińskiej kontynuować swą walkę aż do końca 1920r.

Po opuszczeniu przez armię ukraińską ojczystego terytorium na Ukrainie, pozostał walczący z okupacją rosyjską - naród, a powstania, które nie przerywały się w czasie wojny ukraińsko-rosyjskiej - zaczęły wybuchać z nową siłą po r. 1920 aż do wprowadzenia przez Lenina t. zw. NEP /"nowej polityki ekonomicznej"/ t. zn. aż do 1923r. Równolegle z wprowadzeniem NEP-u właśnie zapoczątkowany został na Ukrainie kurs polityczny, znany pod prowokacyjnym mianem "ukrainizacji". Nieco później na terenie Białoruskiej Republiki Sowieckiej, gdzie wydarzenia przechodziły niej burzliwie i gwałtownie, z powodów zrozumiałych walka zbrojna niemal że nie miała

miejsca, - rząd moskiewski zapoczątkował także "białorutenizację", tak dla dotrzymywania pozorów "wolności narodów w ZSSR" jak również ze względów na propagandę po za Sowietami. Jeżeli więc "białorutenizacja" była posunięciem sowieckim bardziej "dobrowolnym" aniżeli "ukrainizacja" która była - ze względu na doniosłość wydarzeń historycznych na Ukrainie w latach 1917-1923 - koniecznością polityczną dla okupanta, który przecież miał do czynienia z aktywnym narodem i jego odrodzoną, w ogólnych zarysach już rozbudowaną państwowością, - to jednak i "białorutenizacja", i "ukrainizacja", /jak jeszcze bardziej opóźniona "gruzinizacja"/okazały się ostatecznie tylko chytrym środkiem dla asymilacji spoczątku politycznej, później zaś-kulturalnej a nawet-obecnie- quasi-narodowej /"naród sowiecki"!/. "Ukrainizacja" /jak i w mniejszym stopniu -"białorutenizacja"/, absorbując inteligencję narodową iluzją "twórczości kulturalnej", przede wszystkim podzialała demoralizującą na pełną część emigracji politycznej /powrót prof. M. Hruszевского, b. min. A. Nikowskiego i inn./ Oprócz tego "ukrainizacja", obliczona na "apolityczność", odróciła elitę intelektualną od aktualnej rzeczywistości, od spraw politycznych, sparaliżowała odczucie doby historycznej i, w pewnym sensie, oderwała inteligencję narodową od krwawiącego w śmiertelnej walce narodu. W rezultacie szerokie masy ludowe zostały z przebiegłym i nielitościwym wrogiem sam na sam. Już od 1926-27r. zaczyna się systematyczna likwidacja "ukrainizacji" wraz z likwidacją /często fizyczną/ zatrudnionej przy niej inteligencji. W r. 1928 "ukrainizacja" wraźnie dogorywa a jednocześnie zaczyna się planowe natarcie państwa sowieckiego na chłopów ukraińskiego i białoruskiego w celu wytepienia w nim nie tylko tradycji prawa własności, lecz samego instytutu tego organicznego prawa. Wreszcie w 1929r. następuje inscenizacja sądowa t. zw. procesu SWU-"Sojuzu Wyzwolenia Ukrainy". Było to legalną formą masowej likwidacji zwabionej na "ukrainizację" inteligencji. W końcu tegoż roku zaczyna się kampania gwałtownej i okrutnej "kolektywizacji" masowej, która była niczym innym, jak tylko generalną bitwą z głównymi siłami narodu ukraińskiego-jego masywem chłopskim. Generalna bitwa ta, która trwa do dziś dnia, dała w konsekwencji masowe deportacje całych wsi, a nawet rejonów na Sołowki i na Syberię, wielomilionowe ofiary ludzkie naskutek planowo zorganizowanego przez Moskwę /zbrojną ręką przeprowadzane rekwizycje wszystkiego zboża!!!/ głodu-1932-3-4 lat, wreszcie gruntowne spustoszenie bogatego kraju Kubańskiego, gdzie w 1933r. odbywała się prawdziwa wojna z zastosowaniem, przez oddziały G.P.U., artylerii i gazów trujących. Te straszliwe przeżycia narodu ukraińskiego, który stracił wtedy nie mniej niż 7.000.000 ludzi, doprowadziły do rozpacz i samobójstwa nie tylko najwybitniejszego pisarza /m. in. członka partii komunistycznej/ ukraińskiego M. Chwyłowego, lecz zmusiły także do wydania wyroku śmierci na samego siebie- dygnitarza sowieckiego, najstarszego bolszewika i b. czekistę, komisarza M. Skrypnyka, Ukraińca z pochodzenia.

Biułczyńscy i Strykowski
W-wa, N. Świat 23/25 m 15

70% opł. got.
Druk

Biblioteka
Jagiellońska
Kraków
ul. Śr. Anny 12

1051

